

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 154/2015-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TINUM ERES s. r. o., Wuppertálska 7, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Burocim, Advokátska kancelária, Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 S 252/2013-37 zo 6. marca 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TINUM ERES s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TINUM ERES s. r. o., Wuppertálska 7 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a čl. 1 a čl. 4 ods. 1 listiny uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 252/2013-37 zo 6. marca 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podľa § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v relevantnom v tom čase účinnom znení (ďalej len „zákon o DPH“) listom zo 16. augusta 2013 Daňovému úradu Košice (ďalej len „daňový úrad“) oznámila, že sa 14. augusta 2013 ako právna nástupníčka platiteľa dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorá zanikla bez likvidácie, stala platiteľom DPH.

Daňový úrad listami č. 9800302/5/4014634/2013/Jel z 3. septembra 2013 a č. 9801401/5/4118062/2013/Ber z 10. septembra 2013 vyzval sťažovateľku, aby predložila doklady preukazujúce, že je zdaniteľnou osobou. Na tieto výzvy sťažovateľka reagovala 16. septembra 2013 tak, že daňový úrad požiadala o konkretizáciu požadovaných dokladov.

Listom č. 9800302/5/4369718/2013/Jel z 25. septembra 2013 daňový úrad oznámil sťažovateľke, že sa platiteľom DPH nestala.

Pretože sťažovateľka bola presvedčená, že takouto formou (neformálnym oznámením) nemohlo dôjsť ku skončeniu daňového konania vo veci oznámenia vzniku zákonnej registrácie sťažovateľky za platiteľa DPH, a to z dôvodu, že nebolo v tejto veci vydané meritórne rozhodnutie, obrátila sa na krajský súd návrhom na konanie proti

nečinnosti orgánu verejnej správy (podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku), ktorým sa domáhala vyslovenia povinnosti daňového úradu konať a rozhodnúť.

Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 6 S 252/2013-37 zo 6. marca 2014 návrh sťažovateľky ako nedôvodný zamietol. Tento záver krajský súd odôvodnil podľa slov sťažovateľky tým, že *„správca dane bol činný a chýbajúcou zákonnou povinnosťou správcu dane ukončiť konanie formálnym rozhodnutím“*.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd týmto rozhodnutím porušil ňou označené články ústavy a listiny a jej práva a základné práva zaručené ústavou, listinou a dohovorom, čo odôvodnila takto:

„V zmysle... ustanovení zákona č. 563/2009 Z. z. je... jednoznačné, že dňom oznámenia o právnom nástupníctve bol správca dane povinný začať daňové konanie..., pričom rozhodnutie mal vydať v zákonnej 7 dňovej lehote. Nakoľko v prípade vyhovenia je... povinný vydať osvedčenie, toto osvedčenie je podľa § 67 ods. 7 meritórnym rozhodnutím v daňovom konaní!...“

Predpokladom pre uplatnenie žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy je nekonanie bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Oznámenie o nevydaní osvedčenia nie je procesným úkonom definovaným daňovým poriadkom ani zákonom č. 222/2004 Z. z.. Nejde teda o žiaden právno-aplikačný akt, ktorým by mohol správca dane aplikovať právo a rozhodnúť o podaní daňového subjektu...“

Vydanie oznámenia je teda jednoznačne potrebné považovať za nekonanie bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, keďže žiaden právny predpis nepredpokladá, že správny orgán vybaví vec a skončí daňové konanie len neformálnym oznámením. Rovnako vydanie oznámenia je nečinnosťou správneho orgánu, keďže ten aj napriek uplynutiu zákonných lehôt v danej veci nevydal rozhodnutie v zmysle zákona...“

... správcovia daní si účelovo vytvárajú vlastné interné postupy, ktoré nie sú zákonom upravené, aby obchádzali zákonnú povinnosť stanovenú v § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. Celé hmotné právo akceptuje prechod všetkých práv a povinností z právneho predchodcu na právneho nástupcu a teda nie je zrejmé, prečo takúto základnú

zásadu hmotného práva narúšajú správcovia daní na základe arbitrárneho postupu z dôvodu , ktorý objektívne nie je akceptovateľný. Zo strany správcov dane ide o svojvoľné konanie, kedy len sám správca dane rozhodne, či rozhodnutie vydá alebo nie, čo je v právnom štáte neakceptovateľné...

... je povinnosťou orgánu štátnej správy n základe podania fyzickej osoby alebo právnickej osoby začať príslušné konania a toto konanie ukončiť zákonom dovoleným spôsobom. Každý iný spôsob, ktorým správny orgán odmietne konať v danej veci, pričom za odmietnutie je potrebné považovať aj odmietnutie vydať zákonom ustanovené rozhodnutie, je nutné považovať za nečinnosť orgánu štátnej správy, keďže štátny orgán bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Za nečinnosť je nutne potrebné považovať aj taký stav, keď štátny orgán odmieta vydať rozhodnutie a vec vybaví len neformálnym listom, čo je aj tento prípad. ... ak by sa pripustila možnosť ukončiť konania podľa ľubovôle len na základe neformálneho listu...Účastníkom konania by sa automaticky odoberali práva spojené s vedením zákonom upraveného konania..., s vydaním meritórneho rozhodnutia (primerané odôvodnenie rozhodnutia, právo na odvolanie a prípadné mimoriadne opravné prostriedky), ako aj s ďalšou súdnou ochranou voči nezákonným rozhodnutiam (súdny prieskum). Nečinnosť je teda potrebné chápať nielen ako omisívne konanie, ale aj ako konanie spôsobom, ktorý nie je zákonom aprobovaný a odmietania konať v zmysle zákona a odmietania vydať zákonom upravené rozhodnutie v danej veci.“

Sťažovateľka je presvedčená, že nevydaním osvedčenia o registrácii pre DPH daňový úrad zasiahol do jej právneho postavenia, „nakoľko aj zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení aktuálnom v čase rozhodovania spája s postavením platiteľa dane z pridanej hodnoty celý rad oprávnení a povinností“.

Podľa slov sťažovateľky «Základné právo na spravodlivé konanie implicitne zahŕňa aj právo na riadne ukončenie procesu vydaním rozhodnutia. Toto právo zahŕňa aj právo na riadny opravný prostriedok, ak je zákonom dovolený. Akceptácia „neformálneho oznámenia“ ako výsledku zákonom upraveného konania, by automaticky znamenala zásah do práv, keďže automaticky by sa daným účastníkom konania odobrala možnosť podať

opravný prostriedok v zmysle § 72 ods. 2 daňového poriadku. Účastník daňového konania by v takomto prípade vôbec nemusel byť informovaný, prečo sa správca dane rozhodol tak ako rozhodol, a prečo sa nevyhovelo jeho návrhu...

Vyvstáva tu rovnako aplikačná otázka prípustnosti žaloby na preskúmanie neformálneho oznámenia, keďže predmetom preskúmania v zmysle § 247 ods. 3 O. s. p. môže byť len rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok. Navrhovateľ súhlasí, že predmetom preskúmania môžu byť aj osvedčenia, posudky, vyjadrenia, odporúčania, opatrenia, ale aj tieto akty aplikácie práva musia byť vydávané na základe zákona...».

Sťažovateľka v ďalšom poukázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 295/2013 z 29. novembra 2013, v ktorom konajúci súd v obdobnej veci uložil administratívne orgánu povinnosť rozhodnutie vydať, preto závery krajského súdu v jej veci považuje za rozporné s ústavne konformným výkladom právnych predpisov, nerešpektujúce základné vymedzenie pôsobnosti štátnych orgánov a rešpektovania základných práv účastníkov konaní. Podľa sťažovateľky neobstojí tvrdenie krajského súdu, že z právneho poriadku Slovenskej republiky nevyplýva daňovému úradu povinnosť vydať vo veci formálne rozhodnutie so zákonom ustanovenými náležitosťami, pretože zo zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) jednoznačne vyplýva povinnosť vydať vo veci takéto rozhodnutie. Sťažovateľka tvrdí, že podľa § 72 ods. 1 daňového poriadku proti rozhodnutiu možno podať odvolanie, ak tento zákon neustanovuje inak. Pretože však daňový úrad nevydal rozhodnutie, „*automaticky obral o toto základné právo žalobcu*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na ďalšie uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 24/2013 z 23. apríla 2013, z ktorého vyplýva záver, že nevydať rozhodnutie v prípade neúplnej alebo neopodstatnenej žiadosti o registráciu platiteľa DPH by bolo porušením čl. 46 ústavy.

Podľa slov sťažovateľky „*Ak zákon vyžaduje vydanie kladného rozhodnutia o registrácii za platiteľa dane, je nutné v súlade s materiálnym chápaním právneho štátu*

a rovnosti pred zákonom vyžadovať, aby takéto rozhodnutie bolo vydané aj v prípade, ak sa žiadosti nevyhovie...

Rovnako právny názor Krajského súdu v Košiciach o možnosti vybaviť vec spôsobom, z ktorého je zrejmé, že štátny orgán považuje vec za skončenú, je prejavom vysokej miery arbitrárnosti. Konanie začal sťažovateľ, teda jemu musí byť primárne zrejmé, akým právno-aplikačným aktom skončil orgán štátnej správy konanie v jeho veci a aké možnosti nápravy v tomto konaní sťažovateľ má. Oznámenie... nie je žiadnym právno-aplikačným aktom, na základe ktorého by mohlo byť ukončené začaté daňové konanie.“

Sťažovateľka zvýraznila, že „Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 6 S/252/2013-37 zo dňa 6. marca 2014 porušil základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Keďže správny orgán nevydal žiadne meritórne rozhodnutie vo veci sťažovateľa, bolo povinnosťou súdu v danej veci konštatovať nečinnosť orgánu verejnej správy, nakoľko je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyžadovať, aby o nároku sťažovateľa bolo rozhodnuté zákonom dovoľeným spôsobom.

Povinnosť vydať rozhodnutie so všetkými formálnymi náležitosťami je vyjadrené v základnom práve na spravodlivé konanie a je rovnako obsahom ustanovenej rovnosti pred zákonom a rovnako rovnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej správy. Právo na ukončenie procesného postupu rozhodnutím je implicitne obsiahnuté v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo na ukončenie konania rozhodnutím. To v sebe totiž zahŕňa nielen právo na jeho riadne a spravodlivé vedenie, ale tiež právo na trvanie procesu až do jeho skončenia zákonom predpokladaným spôsobom...

Nevydaním rozhodnutia v začatom daňovom konaní, ktoré správca dane začal, došlo rovnako k porušeniu čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, k porušeniu čl. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd zaručujúcich rovnosť pred zákonom a rovnaké zaobchádzanie pred štátnymi orgánmi. Pri posudzovaní rovnosti v materiálnom poňatí je

nevyhnutné vyžadovať, aby o rovnakých nárokoch a právach fyzických osôb alebo právnických osôb, bolo rozhodnuté rovnakým procesným spôsobom.“

Sťažovateľka porušenie základných práv vidí aj v tom, že krajský súd v rozpore s jej presvedčením odôvodil napadnuté rozhodnutie tým, že nepreukázala svoje postavenie ako zdaniteľnej osoby. Týmto mal krajský súd neprimerane zasiahnuť do práv sťažovateľky, keď *„nepreukázanie určitej skutočnosti prisúdil na ujmu sťažovateľa, hoci ten takúto povinnosť nemal“*, pretože v prípade nástupcu zdaniteľnej osoby *„ide o univerzálnu sukcesiu do práv právneho predchodcu...“* a *„Výklad, z ktorého vyplýva povinnosť právneho nástupcu preukázať postavenie zdaniteľnej osoby, nemožno považovať ani za extenzívny výklad predmetného ustanovenia, keďže preukazovanie akéhokoľvek postavenia nie je ustanovená žiadnym zákonným ustanovením.“* Sťažovateľka tvrdí, že v danej veci je rozhodnou skutočnosťou *„vznik právneho nástupníctva a nie preukázanie postavenia zdaniteľnej osoby, tak ako tvrdí súdu a správca dane“*. Nesúhlasí teda so závermi krajského súdu, ktorý *„na vznik statusu platiteľa dane zo zákona vyžaduje preukázanie postavenia zdaniteľnej osoby“*. Uvádza, že správny orgán (daňový úrad) nemá žiadne *„oprávnenie spochybňovať a nerešpektovať právoplatné rozhodnutie správcu dane, ktorý rozhodol o statuse platiteľa dane pre právneho predchodcu. Toto postavenie následne... jednoznačne nadobúdajú aj jeho... nástupcovia.“* Rovnako posudzovanie následne vykonávanej ekonomickej činnosti pri preukazovaní postavenia zdaniteľnej osoby nie je podľa sťažovateľky posudzovaním právneho nástupníctva, ale posudzovaním samotného právneho nástupcu, preto sťažovateľka zdôraznila, že *„Krajský súd... uznesením sp. zn. 7 S/225/2013-22 zo dňa 22. januára 2014 porušil základné právo sťažovateľa na ukladanie povinností zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach, tak ako je zaručené v čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, keď postup správcu dane viazal na nesplnenie povinnosti, ktorá sťažovateľovi v zmysle zákona nikdy nevznikla.“*

Vzhľadom na vedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo TINUM ERES s. r. o. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1

Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/252/2013-37 zo dňa 6. marca 2014 porušené bolo.

2. Základné právo TINUM ERES s. r. o. zakotvené v čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR k porušeniu čl. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd zaručujúcich rovnosť pred zákonom a rovnaké zaobchádzanie pred štátnymi orgánmi, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/252/2013-37 zo dňa 6. marca 2014 porušené bolo.

3. Základné právo TINUM ERES s. r. o. zaručené v čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, v zmysle ktorého je možné ukladať povinnosti zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/252/2013-37 zo dňa 6. marca 2014 porušené bolo.

4. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/252/2013-37 zo dňa 6. marca 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti TINUM ERES s. r. o. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000,- Eur..., ktoré jej je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Spoločnosti TINUM ERES s. r. o. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré jej Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Burociho, so sídlom Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

V podaní doručenom ústavnému súdu 4. júna 2014, ktoré sťažovateľka označila ako „doplnenie dôvodov ústavnej sťažnosti“, opätovne poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 295/2013 z 29. novembra 2013, z odôvodnenia ktorého citovala a závermi ktorého odôvodňovala svoje tvrdenia. Uviedla, že krajský súd napadnutým uznesením jej odňal možnosť ochrany jej práv pred súdom, keďže „nepripustil súdny prieskum zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Ako súd uviedol, inštitút návrhu na ochranu proti nečinnosti neslúži účelu prieskumu správnosti či nesprávnosti vydaného rozhodnutia, avšak bez právoplatného rozhodnutia takýto súdny prieskum nie je v zmysle ust. druhej hlavy piatej časti O. s. p. prípustný. Zamietnutím žaloby

proti nečinnosti, hoc vo veci... nebolo vydané žiadne meritórne rozhodnutie, sa odňalo právo sťažovateľa na domáhanie sa práva na nezávislom a nestrannom súde.“.

Sťažovateľka je presvedčená, že „Správnosť, či zákonnosť záverov správcu dane, z dôvodu, že Krajský súd v Košiciach zamietol návrh sťažovateľa, nemôže byť bez vydania meritórneho rozhodnutia predmetom posúdenia súdom, čo evidentne znamená porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“.

V závere sťažovateľka konštatovala, že „postup Krajského súdu v Košiciach je potrebné považovať za diskriminačný, keďže rovnakú situáciu riešil odchylným spôsobom, pričom tento odchylný spôsob posudzovania nemožno rozumne odôvodniť, čím porušil základné právo spoločnosti na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstatou sťažnosti podanej ústavnému súdu je tvrdenie sťažovateľky, že uznesením krajského súdu č. k. 6 S 252/2013-37 zo 6. marca 2014 boli porušené jej základné práva zaručené čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny, ďalej právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru a taktiež že boli porušené čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, ako aj čl. 1 a čl. 4 ods. 1 listiny, keď krajský súd akceptoval postup daňového úradu vo veci oznámenia sťažovateľky, že sa ako právna nástupníčka obchodnej spoločnosti, ktorá zanikla bez likvidácie a ktorá bola platiteľkou DPH, stala v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH platiteľkou tejto dane. Daňový úrad v tomto konaní nevydal formálne rozhodnutie, iba oznámil, že osvedčenie o registrácii pre DPH sťažovateľke nevydá.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 1 listiny ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a obdobne čl. 4 listiny povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a obdobne čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 6 S 252/2013-37 zo 6. marca 2014 krajský súd okrem iného uviedol:

«Z administratívneho spisu odporcu súd zistil, že navrhovateľ... v súlade s § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. oznámil správcovi dane, že ako právny nástupca platiteľa dane spoločnosti [REDAKOVANÉ]..., ktorá... zanikla bez likvidácie, sa dňa 14. 8. 2013 stal právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti a tým aj platiteľom dane z pridanej hodnoty...

Výzvou zo dňa 3. 9. 2013 žiadal odporca navrhovateľa, aby mu v lehote 15 dní od doručenia výzvy predložil notársku zápisnicu N 272/2013, NZ 21527/2013, NCRI s 21970/2013. Výzvou zo dňa 10. 9. 2013 žiadal odporca navrhovateľa, aby mu v lehote do 8 dní od doručenia výzvy zapožičal doklady preukazujúce, že daňový subjekt TINUM ERES s. r. o. je zdaniteľnou osobou v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení neskorších predpisov vrátane notárskej zápisnice N 272/2013, NZ 21527/2013 zo dňa 26. 6. 2013, ktoré môžu byť dôkazom pri správe daní.

Z úradného záznamu spísaného Daňovým úradom Košice dňa 11. 9. 2013 podľa § 37 ods. 5 v nadväznosti na § 19 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní vyplýva, že zamestnanci správcu dane vykonali dňa 11. 9. 2013 miestne zisťovanie v mieste sídla daňového subjektu TINUM ERES s. r. o., podľa výpisu z OR - Wuppertálska č. 7 v Košiciach, kde sa nachádza obytný blok, označenie daňového subjektu sa nachádzalo na poštovej schránke pred vchodom do bloku. Na poštovej schránke s menom [REDAKOVANÉ] sa nachádzalo označenie troch spoločností - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], TINUM ERES s. r. o., ktoré bolo vytlačené na papieri a prelepené lepiacou páskou, pričom na zvonenie správcu dane nikto neotváral.

Písomným oznámením zo dňa 16. 9. 2013 navrhovateľ oznámil odporcovi, že v zmysle § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. sa platiteľom stáva aj zdaniteľná osoba, ak je právnym nástupcom platiteľa, ktorý zanikol bez likvidácie, a to odo dňa, keď sa stala právnym nástupcom... Podľa jeho názoru bolo povinnosťou správcu dane bezodkladne, najneskôr v zákonnej lehote 7 dní, (najneskôr 27. 8. 2013) daňový subjekt registrovať, vydať mu osvedčenie o registrácii a prideliť identifikačné číslo. Správca dane si však svoju zákonnú povinnosť nesplnil. Správca dane v zákonnej lehote nevykonal žiaden procesný úkon voči spoločnosti a svojvoľne ignoruje zákonnú povinnosť. Správca dane listom zo dňa 3. 9. 2013, teda po dvojnásobnom uplynutí zákonnej lehoty, a listom zo dňa 10. 9. 2013, teda až 14 dní po uplynutí zákonnej lehoty, zaslal výzvu na predloženie notárskej zápisnice a výzvu na zapožičanie dokladov preukazujúcich, že daňový subjekt je zdaniteľnou osobou, ale nešpecifikuje, aké konkrétne doklady žiada zapožičať, preto z uvedeného dôvodu nie je možné tejto výzve správcu dane vyhovieť. K zapožičaniu notárskej zápisnice uviedol, že uvedená notárska zápisnica obsahuje projekt rozdelenia spoločnosti [REDAKOVANÉ] a nie je dokladom preukazujúcim vznik spoločnosti na základe právneho nástupníctva.

Spoločnosť nevznikla na základe projektu rozdelenia, ale na základe vykonania zápisu do obchodného registra. Spoločnosť z objektívnych dôvodov nemá notársku zápisnicu k dispozícii, nakoľko táto je súčasťou súdneho spisu príslušného registrového súdu...

Odporca písomným oznámením č. 9800302/5/4369718/2013/Jel zo dňa 25. 9. 2013... navrhovateľovi... oznámil v súlade so zákonom č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, že sa nestal platiteľom dane zo zákona a z uvedeného dôvodu mu nebude vydané osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty. Postavenie platiteľa dane z pridanej hodnoty môže získať len zdaniteľná osoba. Podľa § 3 zákona o DPH je zdaniteľnou osobou každá osoba, ktorá vykonáva nezávisle akúkoľvek ekonomickú činnosť bez ohľadu na účel alebo výsledky tejto činnosti. Ekonomická činnosť je vymedzená v § 3 ods. 2 zákona o DPH a v zásade sa ňou rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem. Bližšie nešpecifikoval doklady, ktoré žiadal zapožičať od navrhovateľa, nakoľko nevedel akými dokladmi, ktoré preukážu, že je zdaniteľnou osobou, navrhovateľ disponuje. Dôvodom, pre ktorý sa navrhovateľ nestal platiteľom dane podľa § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. je skutočnosť, že nedošlo k preukázaniu postavenia zdaniteľnej osoby...

Za nečinnosť v zmysle § 250t ods. 1 O. s. p. je potrebné považovať pasivitu orgánu verejnej správy, teda stav, keď orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný. Rozumie sa ňou teda pasivita orgánu verejnej správy vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť môže spočívať v opomenutí správneho orgánu vykonať predpísaný úkon alebo v zbytočných prietahoch v jeho postupe. V poslednom prípade musí byť obsahom návrhu na začatie konania tvrdenie, že v konaní niet žiadnej prekážky na úkony správneho orgánu, a napriek tomu správny orgán nekoná, a toto nekonanie je nečinnosťou. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať.

Ustanovenia štvrtej hlavy piatej časti O. s. p. upravujúce konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy umožňujú súdu poskytnúť ochranu každej fyzickej alebo právnickej

osobe, do práv ktorej bolo zasiahnuté nečinnosťou orgánu verejnej správy a to tým, že na návrh dotknutej osoby môže súd uložiť nečinnému orgánu povinnosť v danej veci konať a v primeranej lehote rozhodnúť, samozrejme za predpokladu, že po oboznámení sa s príslušným spisom zistí, že orgán verejnej správy vo veci týkajúcej sa navrhovateľa bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom upraveným príslušným právnym predpisom, hoci by konať mohol a mal.

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že na ich základe možno nečinnému orgánu verejnej správy len uložiť povinnosť zaoberať sa vecou navrhovateľa a vydať o tom rozhodnutie. Súd nie je v tomto konaní oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do spôsobu posúdenia danej veci príslušným orgánom, prípadne mu prikázať rozhodnúť vo veci určitým spôsobom. Súd je oprávnený posudzovať len skutočnosť, či vo veci samej došlo k vydaniu rozhodnutia alebo či vôbec takéto rozhodnutie malo byť vydané. Súd však nie je oprávnený posudzovať správnosť či nesprávnosť takto vydaného rozhodnutia, teda ho podrobiť prieskumu. K tomuto účelu inštitút návrhu na ochranu proti nečinnosti neslúži.

Z tvrdenia navrhovateľa, ako aj z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že odporca... dal jednoznačne navrhovateľovi v písomnom oznámení zo dňa 25. 9. 2013 na vedomie, že sa nestal platiteľom dane zo zákona a z uvedeného dôvodu mu nebude vydané osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty. Oznámenie navrhovateľa o právnom nástupníctve po zaniknutej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá bola platiteľom DPH, odporca vybavil spôsobom, z ktorého je zrejmé, že dôvodom nevydania osvedčenia o registrácii pre DPH je skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal postavenie zdaniteľnej osoby, preto mu nie je možné priznať status platiteľa dane zo zákona podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH.

Možno preto konštatovať, že v predmetnej veci odporca rozhodol tým, že oznámením o nevydaní osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty zo dňa 25. 9. 2013 vyrozumel navrhovateľa o tom, že sa nestal platiteľom dane zo zákona a z uvedeného dôvodu mu nebude vydané osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty. Keďže zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva odporcovi povinnosť vydať vo veci formálne rozhodnutie so zákonom stanovenými náležitosťami, nemôže súd odporcovi z tohto pohľadu nič vytknúť, ani konštatovať jeho nečinnosť...

Z uvedených dôvodov preto súd podľa § 250t ods. 4 posledná veta O. s. p. návrh ako nedôvodný zamietol.»

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že obdobnou problematikou sa už zaoberal v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 226/2014, sp. zn. I. ÚS 494/2014, sp. zn. I. ÚS 594/2014, sp. zn. II. ÚS 381/2014, sp. zn. II. ÚS 766/2014, sp. zn. III. ÚS 48/2015 a sp. zn. III. ÚS 80/2015, v ktorých sťažnosti právnych nástupcov obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (išlo o ďalšie obchodné spoločnosti vytvorené rozdelením obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], v mene ktorých koná ten istý konateľ), odmietol.

Vzhľadom na predmet konania pred všeobecným (krajským) súdom (návrh podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku) je potrebné pripomenúť, že podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku možno vyvodiť už z prvej vety ustanovenia § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorá spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej moci domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom; odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania. Úloha všeobecného súdu v takomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na tomto základe rozhodnúť buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením zamietne (IV. ÚS 389/2011).

Z tohto hľadiska po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci zverenej mu procesnoprávnym predpisom, ktorým sa konanie riadilo, keď jeho príslušné ustanovenia

podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom. Závery konajúceho všeobecného súdu vychádzajú z konkrétnych v rozhodnutí uvedených faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľky presvedčivo a náležite odôvodnil.

Rozhodujúcim teda je, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom domáhala. Predovšetkým ozrejmil, prečo postup daňového úradu nepovažoval za nečinnosť.

Pokiaľ ide o spochybňovanie preskúmateľnosti oznámenia daňového súdu všeobecným súdom, ústavný súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý vo svojom rozsudku sp. zn. 2 Sžo 23/2012 z 30. januára 2013 judikoval: *«Z hľadiska ustálenej praxe súdov rozhodujúcich v rámci správneho súdnictva nie je dôležité a rozhodujúce, ako je príslušný akt správneho orgánu z hľadiska jeho formy označený, ale podstatnou skutočnosťou je to, či správny orgán individuálnym správnym aktom autoritatívnym a právnej moci schopným spôsobom zasiahol do právnej sféry fyzickej alebo právnickej osoby. Vždy je rozhodujúci vecný obsah aktu a v žiadnom prípade nie je rozhodujúce jeho formálne označenie. Pokiaľ je príslušný akt správneho orgánu označený či už „oznámenie“, alebo „upozornenie“, alebo „opatrenie“, príp. je označený iným spôsobom, nie je takáto skutočnosť rozhodujúca pre otázku posúdenia prípustnosti súdneho prieskumu, ale rozhodujúcou skutočnosťou je to, či správny orgán svojím aktom autoritatívnym a právnej moci schopným spôsobom zasiahol do právnej sféry fyzickej alebo právnickej osoby.»*

Tento záver ústavný súd nemal dôvod neprijať a jeho akceptácia ústavným súdom je v konečnom dôsledku známa aj zástupcovi sťažovateľky, ako aj jej právnenému zástupcovi, a to aj z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 381/2014 z 9. júla 2014.

V súvislosti so sťažovateľkou deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd taktiež pripomína, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Ústavný súd sa vyjadril už aj k námietke, že iný súd (Krajský súd v Banskej Bystrici) v obdobnej veci rozhodol odlišne (pozri II. ÚS 766/2014 zo 6. novembra 2014). Je potrebné pripomenúť, že táto skutočnosť sama osebe nepostačuje pre záver o porušení základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, prípadne o porušení princípu právnej istoty.

Úlohou ústavného súdu nie je posudzovať vhodnosť a účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Rovnako tak ústavný súd nezosúlaďuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014). Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojvoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Ústavný súd konštatuje, že právny záver krajského súdu je jeden z možných výkladov príslušných ustanovení zákona o DPH a daňového poriadku, nemožno mu vytknúť nelogickosť, vnútornú rozpornosť, rešpektuje zmysel a účel uvedených ustanovení a ako celok nie je arbitrárny. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje primeraný podklad pre jeho výrok, takto právny záver krajského súdu nie je ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne akceptovateľný.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny alebo práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 6 S 252/2013-37 zo 6. marca 2014.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľky nesignalizujú také pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by mu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožnilo dospieť k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky na spravodlivý súdny proces zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a v spojení s nimi ani ďalších práv vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ako ani všeobecných princípov vyplývajúcich z čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, ako aj čl. 1 a čl. 4 ods. 1 listiny.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015